

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ישנו השליח של כ"ק פויז' ארצות שונמצא בתנ"ך
כל חסיד שלי, וחוא דוחף אותנו, ובאם הוא נרדס
או הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפיו: מה עשית
היום, אתמול ושלשום. בשביל הפצת הצע"ננותי,

ראו עמוד 8

ערב שבת קודש פ' ויקהל
ה'י תהא שנת סגולה

רצמ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

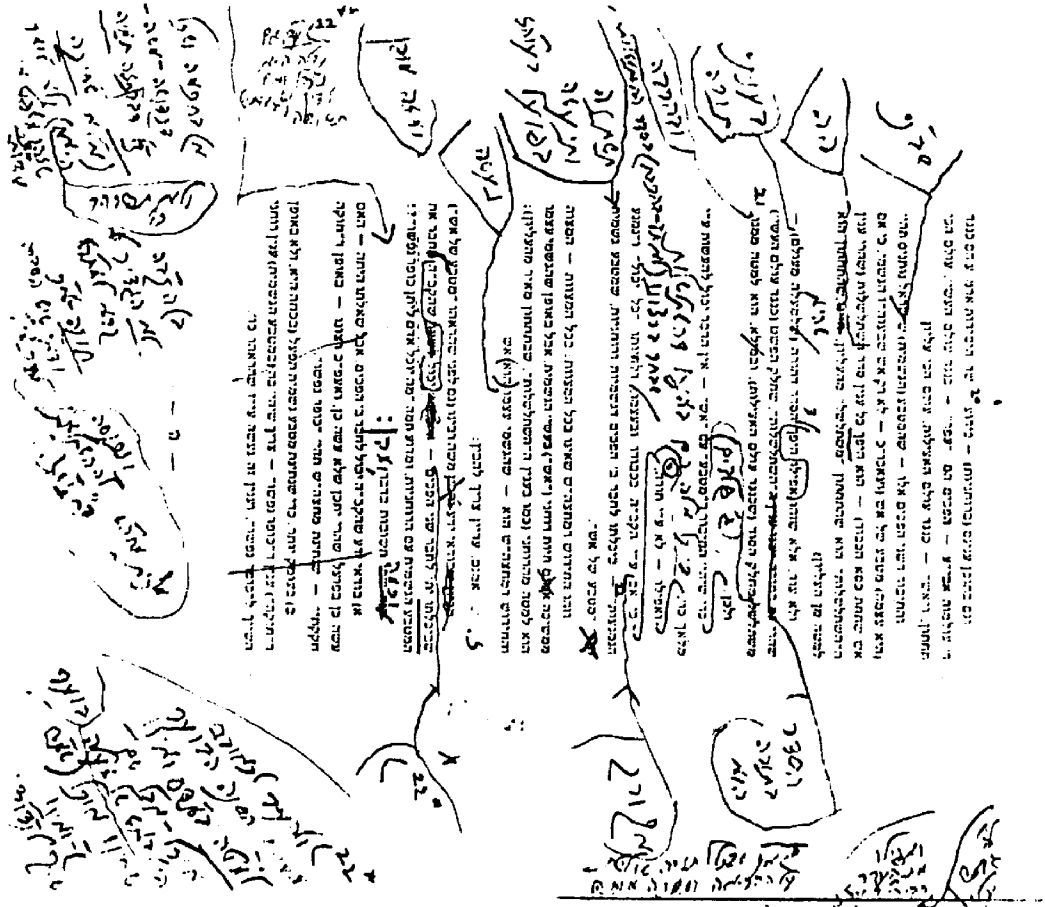
מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק

זכותו של הדור האחרון / משיחת ש"פ ויק"פ ה'תשל"ז

7 זמן הגאולה

החוראה מתנשים בפודשתנו / פרשת השבוע באור האמלה

11 שבת קודש - ל"ז אדר

ל"ז אדר - "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים" / שיחה בענין הקביעות דשבת זו

12 "יילוחים מלחמת ה' - וינצח" – פרסום ראשון בלה"ק

אלו ששותקים אשמים / שיחות בעניני שילמות העם והאקץ

14 כת"י"ק – פרסום ראשון

מטבע גשמית נעשית "של אש" / הגדת הרבי על שיחת ש"פ משפטים, שקלים ה'תשמ"ה

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מיטה משיח" שערי "אגודת חסיד תני"י באה"ק, תחת נשיאות כ"י"ק אדי"ש מרה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY 38, Avenue. • 840-6670 • טלפון: 718 (718)
 סניף ארץ הקודש: שבל האמונה 9/1, קרית-שמואל • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

זכותו של הדור האחרון

לכאורה הוא יכול הרי לטעון, שהוא התייגע במלאכה זו במשך כל הזמן, והוא רק לא סיימה. לעומת זאת, השני הרי עשה רק דבר קטן – ומדוע שזה יקרא על שמו של השני? הכן הצדק והיושר? • ע"כ אומרים לו שזוהי זכותו של הדור האחרון, ודקא הדור דעקבתא דמשיחא, ובעקבתא גופא – עקבתא דעקבתא, להם ישנה הזכות לסיים את התעשי-עשרה מאות שנה שונמצאים בגלות! • ההוראה מכך שה"חכמי לב" נדרשו לעשות גם את היחדות והמיוחדים למשכן • בלתי מוגה תגום הפשי משיחת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשל"ז – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת * מערכת "יהי המלך"

א. בתחלת פרשתנו אומר משה לבני ישראל את ציווי ה' לבנות את המשכן: "וכל חכם לב בכס ובאון ויעשו את כל אשר צוה ה' כ"י¹, ומונה בפניהם את הדברים שה"חכמי לב² צריכים לעשותם, ובין הדברים אנו מצאנים גם "את יחדת המשכן ואת יחדת חצר ואת מיתריהם"³.

ולכאורה נשאלת השאלה: מדוע כדי לעשות את היחדות והמיוחדים זקוקים ל"חכמי לב"⁴?

והביאור בה אומר רש"י בפירושו על התיבה "יחדת" – "ליתקוע ולקשור בהם סופי הידיעות בארץ, שלא ינועו ברוח", ועד"ז נוגע למיתרים אומר רש"י שהם "חבלים

(2) רש"י שם ד'.
(3) שם יח.

(2) רש"י שם ד'.

(3) שם יח.

(*) השיחה חלקה לסיפנים (ניספו לה מראו-מקומות בשול-המזון. תמו"ל.

(1) לה, ג.

מטבע גשמיות נעשית "של אש"

בקשר עם פ' שקלים שקוראים בשבת זו, מובא בזה צילום נרדך (מוקטן) של עמוד שלם מההגמרה הז' של כ"ק אדמו"ר מלי המשויח שליט"א על השיחה הידועה בענין "מטבע של אש", שגאמרה בש"פ משפטים, פ' שקלים ה'תשמ"ה (התווידועות תשמ"ה ח"ה ע' 3072-3)

להלן פיעווח ההגהות (באו בהדגשה):

והחיבור דש"י הפכים אלו – שהמטבע (הגשמית) **שגב"י** נותנים תה"י (היא עצמה) מטבע של אש (נאבאריה – לא רק אש שבעורה"ז הגשמי, כי אם "יהי" – אש שתחת כסא הכבוד) – הוא תפ"ב כל ענין סדר ההשתלשלות (שהרי ענין ה"השתלשלות" הוא שהתחתון מתעלל"ן מהעליון, שהתחתון הוא כמטה מן העליון).

ולא עוד, אלא שהיו היפך אפילו דחסדר דתורה **שהיא** למעלה מעולם, סדרה אפילו **בנייני תורה**, שהרי **חסדר במורה הוא** – "השתלשלות", שחלק הפשט (כנגד עולם העש"י) משתלשל (ג' **שלבנים**) מחלק חסדר (שכנגד עולם האצילות) והוא למטה ממנו **ובהג"ה**.

ולכן, כדי שהי"י החיבור ד"מטבע" עם "אש" – אין הדבר יכול להעשית ע"י מלאך ב"י, ואפילו – לא ע"י תורה"⁴, כי **כל אלה הם באופן דהשתלשלות**, כי אם **אז ורק ע"י הקב"ה** בכבודו ובעצמו, **שגב"ה** **בוצעו (לא היו) – בהג"ה) בסדר דהשתלשלות**, דלחיותו וכל כ"י"י ויומנוע המטבעות" – ביכלתו להכיר ב' הפכים דעשיות והתיות, ששטבע עשמת **תשתנה ותיעשה במעול בעוה"ז** "מטבע של אש".

וזהו החידוש דמהח"י"ש שאינו בכל המצוות. בכל המצוות – המצוה פמשיכה היות רותי (יאשי"ו) בעשיי הגשמי, אבל באופן שהשמיני עצמו הוא למטה מהרותי (כמו בניין ה"השתלשלות", שבחתון מאיר מתעלל"ן; והחידוש דמתק"י"ש הוא – שהגשמי עצמו **נעשה** (הוא) אש".

ז' אמנם, עד"ן צריך להבין:

בדאי ידע משה רבינו (גם לפני שהראו "מטבע של אש") שבכלכתי יתי לחבר ענין הפכים⁵ – **ומזה מובן** שהקמ"ה **יכל** לומר את המטבע הגשמי עם הרותיות, ומדוע תמה ימה ויכל אדם ליתן כופר נפשי⁶?

וכמה תשובות בדבר, **ומהן:**

(א) בהכמה ושל דקדושה – משה – **ע"ל דבר כזה תמנה (אלא שתמנה היא ולא תהרהר כ"ו)**, **ולא לומר** שזה משפט או עזות⁷.

(ב) הקמ"ה לא המדיר ולא קרא למח"ה"ש תמנה – וא"כ ודאי שיש הסברה להתמני, (ונכסה מצוה מח"ה"ש "להשתלשלות" דתמו"צ.

⁴ אף שבכלל תורה שולטת על הפר"הא ומשיה אותה, ואפילו את העבר, כבידושלמי (כתובות פ"א ה"ב) עה"פ 22* (ולהג"ה לכאורה מענין הסנה הנועו **למטה** במ"ה"ס ואינו אופל – אבל שם ה"י בענין באש של מעלה שאינו אופל (שמ"ה ר' . . .) – ואינו שייך לזה"ז

(מהל"ל ג' 1) לא-ל גומר עלי.
⁵ אף שבכלל תורה שולטת על הפר"הא ומשיה אותה, ואפילו את העבר, כבידושלמי (כתובות פ"א ה"ב) עה"פ 22* (ולהג"ה לכאורה מענין הסנה הנועו **למטה** במ"ה"ס ואינו אופל – אבל שם ה"י בענין באש של מעלה שאינו אופל (שמ"ה ר' . . .) – ואינו שייך לזה"ז
⁶ 22** ע"ל: אם קבלה היא נקבל ואם לזין יש תשובה (גמיות . . .)

יהודי" נוגע גם לתורה:

אתם ארבעה-חמשה אנשים שהביאו את הצרה של "מיתו יהודי", שמסתובבים ומכריזים כי הם הנציגים של כל היהודים החודים, קיבלו לפני יומיים הצעה והחלטה שצריכים להכניס את תלמידי הישיבות ל"ישיבות הסדר" על-מנת שילכו לצבא...

הצעה זו הגיע לא מהמערך, לא ממפא"י, לא ממפ"ם ואפילו לא מהקומוניסטים, אלא דווקא מאותם בודדים הסובבים ומכריזים כי הם מדברים בשם הדת, והחלטה זו נכתבה על נייר מכתבים רשמי של מפלגתם, שבכותרתו נכתב: "ארץ ישראל לעם ישראל עפ"י תורת ישראל"...

משה דיין וכן גוריון שחררו את תלמידי הישיבות מגויס, ודקאו אלו המדברים בשם הדת דורשים שיקחו תלמידי ישיבה לצבא!!!

נשאלת השאלה: למה הם אכן עושים זאת?

"יעצוי" על דרך קלה יותר - לא להרשות לאחרים לעמוד בשקדנות...

והמענה ע"כ: כיין שעליוהם לומר שהם מדברים בשם התורה, לכן הם צריכים להראות שהתורה נמצאת אצלם, והיות שכולם רואים שבישיבות אחרות לומדים בהתמדה כול, ואצלם לא לומדים כ"כ בהתמדה, אזי ישי להם שני אופנים כיצד לומר שהתורה נמצאת אצלם: או גוים אצלם יתחילו ללמוד בשקידה והתמדה, אלא שזוהי דרך קשה, והם "על" על דרך קלה יותר - לא להרשות לישיבות האחרות ללמוד בשקדנות...

עכ"פ רואים מכל ה"ל איך הענין ד"מיתו יהודי" נוגע גם לתורה, שהרי אותם ארבעה-חמשה אנשים שהביאו את הצרה ד"מיתו יהודי" שמו להם לאחרונה למטרה להחרים את הישיבות.

ד. וכאן רואים כיצד "מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה": בתחילה הם טענו שאין להתפלל ממכה "קיצונים" שיצטקו, משום שהם יידעו, ולאחמ"כ יצא שהם לא רוצים לתת ללמוד תורה.

והאשמים בכך הם אלו השותקים ("ידי שווייגווארס"), היות ואם הם היו עומדים לכתחילה בתוקף תוכן בענין "מיתו יהודי", לא היו מגיעים בכלל לענין הישיבות.

ואין כאן המקום לדבר בגנותם של ישראל, ובפרט שהיום קראנו בתורה בענין "זיקהל משה את כל עדת ישראל וכו'".

(תמונת תפיש משיחת ש"פ ויקהל, מבה"ז וער"ז אור שני, פ, שקליטס ה'תשל"ג - בלתי מוגה)

מסופר שהביאו את כל כלי המשכן למשה רבינו, מופיע שם גם הפסוק⁵ "כל כלי עבודת המשכן" (שבוח נכללים גם המקבות ת"ל) - היות ויש מודבר על חדרים שהביאו למשה בשעת הקמת המשכן, ואז אכן נזקקו ל"כל כלי עבודת המשכן".

כל החדרים שה"חכמי לבי" עשו - הרי הם עשו כפי, וא"כ ה" עליו לכתוב סתם שה"חכמי לבי" עשו את כל כלי המשכן? ב. והביאור זה:

ג. ובה ישנה גם חוראה בעבודת ה':

ישנם כאלו "חכמי לבי",

ומשפיעות, ראשי ישיבות וכו', הטוענים, אשר כיון שהם "חכמי לבי" -

עליהם להתעסק רק עם ה"שמן למאור", עם ענינים כאלו שזקוקים לחכמה; הוא יתעסק ב"מנורה שונקתשה בה משנה"⁶, יתרוץ ומב"ם קשה וכו' לבי".

אך לעסוק בתקיעת "יתדות" בארץ -

ללמד עם ילד קטן קמץ אל"ף א' וקמץ ב"ת ב' - בשביל זה לא זקוקים לחכמתו. וכוין שיש לו סממנה לרבות, והוא סמול אישי מפי איש עד משה רבינו - אזי הוא "קון ואנו לפי כבוד", בשביל זה יש לו שמשים וכו', או שיעסיק יהודי נוסף בשכירות שיתעסק בכך.

השייכות דגאלה פורים לגאלה פסה ולגאלה העתידה נוגע במיוחד בשנה זו - כי כדי ל"מסמר גאלה לגאלה" קורין המגילה באדר שני דוקא, הסמון לניסן

בסיום פ' תרומה⁴ מופיע הפסוק "לכל כלי המשכן בכל עבודתו", ומפרש על כך רש"י "שהיו צריכין להקמתו ולהורדתו כיון מקמת לתקיע יתדות ועמודים". מקבות אלו הביאו כל בני ישראל, מבל שידרשו לכך "חכמי לבי", כפי שה"י אצל היתדות והמיתרים. שכן, את היתדות והמיתרים היו צריכים לעשות ה"חכמי לבי", משום שבלעדיהם חסר בשלמות היתדות, שה"י ללא יתדות ומיתרים הידיות יגיעו ברוב, ובמילא הידיות והמיתרים היו חלק מההיתדות, משא"כ המקבות כיון שלא היתו להם שייכות למשכן עצמו - לא היו זקוקים ל"חכמי לבי", אלא כל בני ישראל עשאים.

לכן, כאשר הוא מונה בפ' ויקהל את כל הדברים שעשו ה"חכמי לבי", כותב "את יתדות מ' ואת מיתריהם", אבל לא כותב "לכל כלי המשכן בכל עבודתו" - כיון שדברים שאינם קשורים למשכן עצמו לא היו זקוקים ל"חכמי לבי" שיעשו אותם. וכפי שאנן רואים בפ' פקודי, כאשר

(6) פרש"י תרומה בת, א.

(4) כ"ז, י"ט.
(5) ל"ט, מ.

אלו ששותקים אשמים

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת "ית' המלך"

א. לאמיתו של דבר הכל נובע מהצדקה של "מיתו יחודי":
ישנם כו"כ רבנים וראשי ישיבות המסתגרים בחדדם. בטענה שחוק "מיתו יחודי" הוא בע"פ ליליטית ואין ענינם להתערב בכזו דא, אלא ענינם הוא ללמוד תורה בתמורת, ואין הם צריכים להתערב בפוליטיקה.

אך לאמיתו של דבר עניני ד"מיתו יחודי" מחריב את כל המחיצה שבין ישראל לעמים, ופותרת פתח רחב כדי שגוים יוכלו להכנס לארץ ישראל ללא הגבלות.

והצרה גדולה יותר, משום שלאחרונה ישנה שקלא-איטריא שלימה בנוגע להחזרת שטחים, שאלו הדיוציגים לחוזי טוענים: היות ובשטחים אלו גרים מלינוי ערבים ולא יודעים מה לעשות עמם לכן יש להחזיר! בה-שעה מסתובבים ועורכים תעמולה בין בנות ישראל להפסקת הלחודה או כלל-הפחות שיביאו לעולם רק ילד אחד או שניים!

בנוגע ל"חוק ההפלה" הרי כבר מנוי וגמור איתם לחוקק, שהרי זו "דמוקרטי", אבל מדוע הם שולחים מודלניכות כדי לשכנע נשים ספרדיות לא להביא ילדים!

ולאחרי כל זה עשו את חוק מיתו יהודי הפותח פתח רחב שגוים יוכלו להכנס לארץ הקודש.

רצונך למסור שיעוריך - קודם תוודא שהשומעים יהיו יהודים!

ב. אלפ"כ טוענים כמה ראשי ישיבות שהם אינם צריכים להתערב, הם עוסקים במסירת שיעור.

אזי בנוסף לעצם הענין המובן בפטוטה שאמירת שיעור וכדו' אינה יכולה לפטור אותו מלסבל את גזירת "מיתו יהודי" הפוצת את המחיצה שבין ישראל לעמים - הרי גזירת "מיתו יהודי" נוגעת גם לאמירת השיעור: שיעור בתורה צריכים לומר בפני יהודים, ואם רצונך הוא למסור שיעור אתה צריך לודא קודם שהשומעים יהיו יהודים!

מחשבתם של ישראל קדומה לכל דבר, גם לתורה, כפי שמובאת ע"כ הדיאה מזה שהתורה עצמה אומרת "דבר אל בני ישראל", כלומר, אם רוצים לומר שיעור בתורה צריכים ראשי-לכ לודאות שאלו הם "ישראל".

ג. היות והקב"ה רוצה להקל עלינו את הנסיונות, הריאו במלוי כיצד הענין של "מיתו

ובכרי שהיריעות יכסו ויגנו וכו', וקוקים ליתדות "שלא יגיעו (היריעות) ברוח", וללא היתדות לא יוכלו היריעות למלא את תפקידן, ולא יגנו על מי שהם צריכים להגן - ובשל כך, היתדות הם חלק מהמשכן.
ולכן אומרים לו, שעלוי להביא גם את היתדות, שהרי ישנו חלק 88 ד"אין המצוה נקראת אלא ע"ש גומרה" - ואם-כן, הוא צריך להביא את היתדות ועל ידם להשלים את המשכן.

ד. לכאורה הוא יכול הרי לטעון, שהוא התייגע במלאכה זו במשך כל הזמן, והוא רק לא סיימה. לעומת זאת, השני הרי עשה רק דבר קטן (יא) קלייניקייטי") - ומדוע שזה יקרא על שמו של השנינו? הרינו הצדק והיושר?

ע"כ אומרים לו, שזוהי זכותו של הדור דעקבתא דמשיחא, שהוא הדור האחרון: אלפ"כ שלפני זה היו (כפי שאומרים ב"מענה לשון") ה"זועות וירכין דקדישה", וקדם לכן - אלו שהם בדרגת הראש, אלפ"כ, דוקא הדור דעקבתא דמשיחא, ובנקבתא גופא - עקבתא דעקבתא, להם ישנה הזכות לסיים את התייע-עשרה מאות שנה שנוצאים בבלות!

שהרי לכאורה אין זה מובן, כיצד יתכן בדרך זה שיבנה ביהמ"ק במקומו?

אפי' במצב שהדור לא ראו, אלפ"כ, זה שעשה את הפעולה שהכריע את העולם, הרי צריך לקבל שכר ע"ז, וביכולתו לתבוע את השכר - במילא, הוא פועל את הגאולה

אבל הוא יתעסק רק בענינים של קדשי-דשיים...
על זה באה החוראה מפי שה"חכמי לב" נדרשו לעשות גם את היתדות והמיתרים, משום שהם חלק בלתל-נפרד מהיריעות, ובלעדיהם היריעות אינם יכולים לשמש כודש-אף-לפי-שלששיית היתדות ומיתרים לא היו וקוקים להכמה מיוחדת, אלפ"כ הוצרכו ה"חכמי לב" לעשות זאת, מכיון שהו חלק מן המשכן.

וזהו שאומרים לנו: עליך להתגל לעשות כל דבר בשלמות!

ומסייפים ואומרים לו, שכאשר צריכים לבנות גם זקוקים וגם למקופים; זקוקים ליריעות המשכן, שהם הברילו בין קודש הקדשים לקודש, ובין הקודש לחול, הינו חולין ש"החול" הינו חולין שנועשו על טהרת הקודש, אולם בפועל זה חולין, ולכן זקוקים ליריעות שיברילו בנייהם, ומתם יחד נעשה דירה לו יתי' בתחתונים.

כמו-כן, כאשר הכהן עושה את העבודה במשכן, עליו לעשות זאת באופן של צניעות, ובלשון הגמרא⁷: "אפשר כהן עומד ע"ג המזבח ועבודה בידו וכל העם רואין אותו מבחוץ" (בבבלי), ובשל כך זקוקים ליריעות המשכן.

8) פ"ש" עמ"פ, א, סוטה ג"ב.

7) זבחים נ"ג, ב.

כ"ז אדר - "יתבתחז ויתלבנו ויצרפו רבים"

והי"ד שקבלת החלטות טובות בכת"ל תביא תיכף את השכר האמיתי – גאלה האמיתית והשלמה, ביום השי"ק זה, כ"ז104 אדר ה'תשנ"ג.

110) להעיר מתעלולי דים כ"ז – אוחיות "ד" כולל גם זכור וברור וצירוף, כמ"ש בנוגע לימן הגאולה "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים" (נדאל יב, יו"ד), אשר, שלימות הזיכר והצירוף הוא עי"ז שממלים כונתם הצמצום והחלום דים אלקים נופא.

וימתק יותר – שיום כ"ז (ד) בא לאחרי יום כ"ז, בנימטרס הול, היינו, ססוד המעברה הוא שתחלה נעשה גלוי שם הול (צמצום בשביל המליל), ולאח"ז ממלים כונתם הצמצום וההעלם דים אלקים. (מסירות ש"פ ויסקול-פסקוד, פ, הודש, מבה"ח ניסן ה'תשנ"ג - מונח)

מההשלמות לשיחה זו (בלתי מוגה):

ולהעיר שיכ"ז אדר הוא תרד ג ימים (שנחשבים למוצאות אחת) לכ"ה אדר, שבו מתחיל ענינו של ניסן (בניסן נברא העולם – החל בכ"ה אדר), "חודש של גאולה".

ומיום כ"ז (אדר) באים ליום כ"ח (אדר) – שסימנו "כח", ובפרט שקביעותו ביום הראשון בשבוע – "יום אחר", "שתי הקב"ה יחיד בעולמו", ולהעיר ש"אחד" בנימטרס לא י"ג, שבה נרמז הקשר לימי הפורים שהתחלתם "בשלהש עשר יום בר" שא"ז הקולו החודים", ו"מיספך גאלה לגאולה", גאלות פורים לגאלות פסח, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ומיום כ"ח אדר באים לערב ר"ח, יום כפור קטן, ומיד לאחרי – ר"ח ניסן, "ראש חודש של גאולה", ובאופן ד"נסי נסים".

ובאמור, ענין זה הוא בהדגשה יתרה בשנת נסים, ובפרט לאחרי שכבר עבר כמה חדשים בשנת נסים, ועומדים כבר בסיים תקופת החורף, לאחרי חודש כסלו, ומי החנוכה שב, כולל גם זאת חנוכה שהיא בחודש טבת, "ירח שהגוף נהנה מן הגוף", ולאחרי חודש שבט (כולל ובמיוחד העשירי שבט), שמרמז על מ"ש "קם שבט מישר" (זה מלך המשיה"ה), עד לכ"ז אדר – "ד", זכור וצירוף, "צטרפו רבים", עד שהמשיכלים יחזירו כוהר החקיע, דקאי על כל חסיד וכלילת החסידים, שיעסיקים בלימוד והפצת פנימיות החוהר, "בהאי חיבורא דילך כו", ועד דים – כא"א מיישראל וכללות ישראל.

דבימה"ק הראשון והמשכו דבימה"ק השני¹⁴, עי"י בית המקדש השלישי.

ואז יהי הענין דביקור ד ימי¹⁵ עם כל הענינים הקשרים לקרבן פסח, ולאכ"כ הענין ד'נללה עליהם ממ"ה הקב"ה בכבוד ובעצמו וגאלם¹⁶, שזה נמשך בכל פסח בליל הסדר, ומהו זה נמשך על כל השנה, כידוע האמרה של כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁷ שהסיבה לכך שאדמו"ר הזקן לא הפגיס בסידורו את המילים "חסל סידור פסח" היא כיון שהענין דפסח נמשך על כל השנה.

עד שמונעים ל"יהי ביום השמיני¹⁸ – "הוא ר"ח ניסן, שהוקם המשכן בו ביום, ונטל י עטרות כו"¹⁹, שקודם ישנו הענין דכנור של שבעה נימין, וישנו כנור של שמונה נימין²⁰, עד לכנור של עשרה נימין – הענין דעשר עטרות, וביאת משיח צדקנו בקרוב ממש. התחיל לנגן נעים נעים ניקאורא.

- 14) ראה לקו"ש חט"ז ע' 465 ואילך.
- 15) ראה לקו"ש חט"ז ע' 108 וראה שם בתע" 16.
- 16) נוסח התורה פסקא מצע זו ושם לפי"ז פסקא וייציאנו.
- 17) ספר השחות תש"ג ע' 75.
- 18) ריש פ' שמיני.
- 19) פריש"י שם.
- 20) ערובין ג"ג ב. ועוד. וראה כלי יקר ריש פ' שמיני.

– אלא הרמב"ם אומר⁹ שהעולם הוא שקול, ועי"י מעשה אחד אפשר להכריע את כל העולם לכף זכות ולהביא ישועה והצלה, במלא יתכן שה'מעשה אחד" שהוא יעשה יהי הפעולה האחרונה שתביא את הגאולה.

ואפי' במצב שהדור לא ראי וכי, אעפ"כ זה שעשה את הפעולה שהכריע את העולם, הרי צריך לקבל שכר על זה, ובכולתו לתבע את השכר – במילא, עי"ז הוא פועל את הגאולה.

ה. ויה"ד, שהיות ועומדים בסיים חרותם של חודש אדר שי"מרבין (כו) בשמחה¹⁰, שיהי ה"מיסמך גאולה לגאולה"¹¹ – הגאולה האמתית והשלימה עי"י משיח צדקנו.

ויקיים ה"אלה פקודי המשכן משכן גו"¹², שזה חרי "דמו למקדש שנתמשכן בשני חורבני¹³ – שהקב"ה יחזיר את המשכון

- 9) היל תשובה פ"ג ח"ד.
- 10) תענית ג, כט, סע"א.
- 11) מגילה ג, סע"ב. ולהעיר מלקו"ש חט"ז ע' 623: "שענין זה [השכינות דגאולה פורים לגאולת פסח – זמן לגאולה התעוררת] נוגע במיוחד בשנה מעוברת (כשנה זו) – כי כזי "מיסמך גאולה לגאולה" קורין המילה באר שגי דוקא, חסכון לניסן".
- 12) ריש פ' פקודי.
- 13) פריש"י שם.

זכ"ר קה"ל קוראניו שיי

בשבעה הבא בעז"ה, לרגל גליין ה-300 תצא-לאור מהדורה מורחבת במיוחד של קונטרס "ייחי המלך" עם חומר רב ומגוון, רובו ככולו **במסום ראשון**

אל תחמיצו!

את הקונטרס יהי נחתן להשיג בכתבת הפערכת (ראה ע' 2)

ההוראה מדהישים בפרשתנו

בתרגום הפשוט ללשון הקודש – בעריכת מערכת "זרי המלך"

בפרשתנו נאמר (לה, כו) "וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בתכמה טון את העיניים", שכתוב זה בא בהמשך לכתוב שלפני זה: "וכל אשר חכמת לב בידו טון", שלכן בא הכתוב להסיף שהיו נשים ש"נשא לבן אתנה בתכמה" – לא סתם "חכמת לב", אלא "נשא לבן אתנה בתכמה", כיון שהן היו חכמות יותר (מהראשונות – "חכמת לב") במלאכת הטווה, שלכן היתה הטווה באופן ש"טון את העיניים".

ואת זה מפרש רש"י מהי הכוונה טון את העינים – "היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העינין טווין אותם".

. . . ההוראה מפרושו רש"י בפנימיות העינים היא: לכאורה אינו מובן לשם מה מספרים

לנו כיצד עשו את הדיעות עינים וכו', הרי לכאורה אין זה נוגע לנו, כיון שזה ה' רק פעם אחת – במשכן, ויותר זה לא יהי', גם לא בבית המקדש השלישי (ובכלל את בהמ"ק השלישי לא יצטרכו לבנות, היות והוא בנוי ונומד מוכן וכו'), ולשם מה מספרים לנו זאת?

אלא שבוזה ישנה הוראה, שהיו נשים ש"נשא לבן אתנה בתכמה" וכיון שאצלן ה'י' כשרון מיוחד שלנשים אחרות לא ה'י', הן הבינו שהתכלית בזה שהקב"ה נתן להן עינין זה, היא בשביל המשכן.

ולכן אנפי"ל שלא ציוו אותן לעשות אומנות יתירה, אך ביצעו שיש להן עינין מיוחדת – חכמה יתירה על כולם, איז הכוונה בזה היא כדי שיתוסיף משהו בהמשכן, שלכן הן חלבו וחיפשו מה יכול להחוסף במשכן ע"י החכמה יתירה שבהן, עד שנפלה להן ההמצאה של "טון את העינים".

וזהו ההוראה, שכאשר מליטה רואה שהקב"ה נתן לו עינין מיוחד שאין לשוני, בודאי שאין הכוונה בזה עבור עצמו בלבד, אלא כדי שיתוסיף בהמשכן – לעשות מהעולם דירה לו ית'. כשם שרואים אצל הנשים שהיתה להן חכמה יתירה, הן הרי היו יכולות ליצור זאת לעניניהן הפרטיים: לכשל ארוחה טעימה, לקנות לעצמן שמלה יפה ביותר – אכן שמלה ע"פ שו"ע ללא קצטונן, אך כיון שיש לה חכמה יתירה היא יכולה לבחור שמלה יפה, או שהיא יודעת איזה שטיח לקנות, מה לקנות וכיצד לשים א"ז בבית, ואח"כ היא תוכל להראות לכל השכנים שהבית שלה הוא משהו יוצא מן הכלל ("איזי ונטו שייכות צו זאגן") – חכמת נשים ביתה ביתה, וע"כ באה ההוראה שתשים תיפשו כיצד להשתמש בחכמה שלהן כדי להוסיף במשכן, ולכן הן טונו את העינים, לא רק שלקחו מהעינים חלב לארוחתם בקר או ארוחת צהריים ("פרשטיג אָדער לאנטש"י"), אלא הן עשו מכם ריעות למשכן.

עד"ז גם בנוגע ליהודים שהגיעו מעבר מסד הברזל (כפי שנקרא), ישנם מותכם כאלו שבהיותם שם הם עסקו בהפצת המיעינות במסירות נפש וכו', לאחמ"כ כשהם מגיעו

ולכן על כל יהודי לידיע שצריכים להיות מקושרים לרבי, כיון שהוא המשה בשלימותו ("ידעו גאנצער משה") שבדורנו, והוא מקשר את הסתים שבשמה, את עצם הנשמה, עם סתים דתורה – עם פנימיות התורה שהרביים גילו, ועל"ז עם סתים דקב"ה.

כאשר מקיימים תורה ומצוות לבד ללא התקשרות לרבי, וללא פנימיות התורה שנתגלתה ע"י הרביים, אפשר אמנם להגיע לדרגות הכי נעלות בקדושה, אבל הסרה ההתקשרות של עצם הנשמה עם עצמות ומרות א"ס ב"ה, אבל כאשר מקושרים למשה שבדור, איז הוא מקשר את הסתים דשראל – עצם הנשמה, עם הסתים דתורה – פנימיות התורה, ועל"ז עם סתים דקב"ה.

בנוגע לחיות עצמי – הרבי הוא בעל-הבית

וכשם שזה ברורותיות – שההתקשרות דעצם הנשמה היא רק ע"י הרבי, היות והוא המשה שבדור, כך גם בגשמיית, שהמשכת חיות עצמי יכולה להיות רק ע"י רבי המשה שבדור¹⁰:

בנוגע להתפשטות החיות, איז אם חל בה איזה קלקול (לא בהפעלם החיות, אלא בלבול בהתפשטות החיות¹¹) אפשר ללכת לדופא ויתכן שהרופא יעזור. אבל בנוגע לחיות עצמי הרי אף רופא לא יוכל לעזור ומוכרחים ללכת לרבי דוקא, כי הרי הוא משה "בשלימותו" של הדור שהוא יוכל להמשיך חיות עצמי.

שמזה מובן שבנוגע לחיות עצמי הרופא הוא כלל אינו בעל-בית. והגם שהרופא אומר שפלוני אינו יכול לחיות, אבל בנוגע לחיות עצמי הוא בכלל לא בעל-בית, והרבי שהוא המשה שבדור ממשיך את החיות עצמי.

הרבי שליט"א יוליכנו לקראת משיח

אודות ההתקשרות לרבי, איז גם בדיבור על זה ישנה תועלת¹² פרים שפתינו¹³, והרבי שליט"א¹⁴ שהקב"ה יעזור שלא נצטרך להגיע ל"ונשלמה¹² פרים שפתינו¹³, והרבי שליט"א¹⁴ יוליכנו לקראת משיח.

הרבי סיפר פעם¹⁵, שחסיד אחד בחזרות מהתועודות פגש אותו שוטף ושאלו: "קטא אדיאט"י? – תמלה "אדיאט" ברוסית פירושה חולד, ו"קטא אדיאט" פירושו: מי חולד – ענה לו החסיד: "ביטול אדיאט" – ביטול חולד".

– החסיד חזר אז מהתועודות, ובהתועודות דובר אודות יש מאין וביטול, וההתועודות פעלה עליו שלא ירגיש את הישות שלו, אלא שהכל בטל, וההרגש כל כך חדר בו עד שהוא אכן נה"כ, ולכן הוא ענה "ביטול אדיאט", שביטול חולד, וגם הגוי "שמע" ש"ביטול חולד". (משיחת ש"פ וקול"פ, שרצ"ס, מב"ח אד"ש ה"תש"א – בלתי מוגה)

¹⁰ ראה גם בשיחת ש"פ שבט ש"י, ס"ח.

¹¹ בזכרון אחרים: ואפילו התעלפות שהיא ¹⁴ ראה גם שיחת שמת"ת ש"י. בסופה.

¹² ספר השיחות תתי"ח-חורף ה'ש"ת על ע"י 251.

¹³ הושיע יד, ג.

על כל יהודי לידע שצריכים להיות מקושרים לרבי

בתרגום הפשוט ללשון הקודש - בעריכת מערכת "ידי המלך" ו"שיחות קודש"
 בדרגת החידה שבפני הרי כל ישראל שוים הם, והמשכת החידה שבפני – ודומתו במשמיות – המשכת החיות עצמי – הוא דוקא ע"י משה, כי הרי הוא ממשיך את עצם הנשמה. וכן בכל דור – אהפסטותא דמשה בכל דור.

איתא בוחר¹ "לתל קשרי² אינון מתקשרואן דא בדא קוב"ה אורייתא וישראל, וכל חד דראג על דרגא סתים וגליא", ומבואר בחסידות³ שגליא דישראל מתקשר בגליא דתורה ועי"ז מתקשר גליא דישראל בגליא דקוב"ה, וסתים דישראל מתקשר בסתים דתורה ועי"ז מתקשר סתים דישראל בסתים דקוב"ה.

וכל זה הוא ע"י משה, שמה מקשר את עצם הנשמה, בחינת החידה שבפני, הסתים שבנשמה, עם הסתים דתורה, פנימיות התורה, ועי"ז גם עם הסתים דקוב"ה – פנימיות ונעמיות א"ס ב"ה.

ולכן צריכים להיות קשור לדבי, שאהפסטותא דמשה בכל דור,
 – והגם שהלשון הוא **"אהפסטותא דמשה"** – רק **התפסטות**, אבל האמת היא שהיות ונאן מדובר אודות אחד שהוא "עצמי", אזי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלי"⁴,

וע"י ההתשרות לדבי, שהוא משה בשלמותו שבדורנו ("ידעו גאנצער משה וואס איז דעם דור"), אזי הוא מקשר את הסתים שבנשמה עם הסתים דקוב"ה.

וזהו גם מה שדובר בהמאמר שהאמונה של בני ישראל בעצמות ומחות א"ס ב"ה נמשכת ומתגלית ע"י משה דוקא, שהגם שהאמונה באה ברדושה מאברהם אבינו, שלכן בני ישראל נקראים "מאמינים" בני מאמינים⁶, ומכל מקום צריכה להיות ההמשכה ע"י משה דוקא.

וכמבואר הטעם בזה⁷, כיון שאברהם אברהם פסיק טעמא בווייהו⁸, ישנו הפרש בין אברהם כפי שהוא באצילות לגבי אדן שהוא בני"ע⁹, משא"כ משה משה לא פסיק טעמא בווייהו, **אותו** משה שבאצילות הוא בדיוק **אותו** משה שבבני"ע, שלכן יכול משה להמשיך את האמונה בעצמות ומחות א"ס ב"ה בפנימיות.

- 1) ווא"צ עג, א.
- 2) דאך סח"ת תרל"ז ע' כה בשו"ת"ג, ה"ש"ת ע' 61
- 3) בתקנות ליק אהמ"ד שליט"א, ד"ה פתח ו"ש תשל"ד פ"ג
- 4) ואילך (סח"ת פלוקט הי"ג ע' קנג ואילך).
- 5) דאך לקי"ז ויקרא ת"ג, ג. נגבים מו, א. אמרת-קודש
- 6) אדמו"ר מהור"י"א ח"ג ס"ע תקנ"ג ואילך.
- 7) דאך תרס"ז ע' תקנב. תמשיך תפרי"ב ח"א ע' תטר.
- 8) תקנ"ג ח"ב ע' א"פ. ודאך ספר השו"ת תשי"א ע' 32 תמ"ר
- 9) כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בפול.

לארצות הרוחה, היכן שאין מניעות כלל על תורה ומצוות ואפשר לקיים תורה ומצוות בהרחבה, הם כבר לא עוסקים בהפצת המעיינות, כיון שאין להם פנאי,

ל"ביצועס" יש לו זמן, לקריאת עיתון יש לו זמן וכו', אך כשזו מגיע להפצת המעיינות – לזה אין לו זמן, הוא גבר גדול ובשביל מספיק שהוא יקרא לשיג, ושהשיג יאמר לשלישי שצריכים לעסוק בהפצת המעיינות... בשביל זה מספיק, אבל שהוא עצמו יעסוק בהפצת המעיינות – לא לשם כך הוא הגיע הנה.

עליו לדעת, שזה שהביא אותו לארצות הרוחה, זה לא בשביל, אלא הכוונה בזה היא – כדי שיתוסיף בדירה לו ית' עי"ז שהוא יעשה קל-חומר שאם בהיותו שם הוא קיים את התורה מעוני, הרי עאכ"ל שהוא צריך לקיים את התורה מעושר, במלא עליו לדעת, שהכוונה בזה שהוציאוהו משם היא כדי שיהא יעסוק פה בהפצת המעיינות עוד יותר מכפי שהוא עסק שמה.

וזהו החוראה, שכל דבר שהקב"ה נותן לו, הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', וכדוע חסיפור עם חסיד של אדמו"ר הזקן (שנרפס בהתמים), שכאשר הוא הרויח שלא ע"ד חדגל, הוא ידע בוודאות שאין הכוונה אליו, אלא תכף יבוא ה"משולח" של הרב, והוא יתן את הכסף ל"משולח" כדי שהוא יביא זאת לרבי, כיון שהיות ונעשה אצלו ענין בלתי רגיל, אז בדאי שהוא צריך לתת א"צ לרבי.

שישנו השליח של כ"ק מ"ח אדמו"ר, שהוא נמצא בתוך כל אחד שהוא חסיד שלו, והוא דוחף אותו (יער טורקטל א"ס), ובאם הוא נדס אז הוא בא אליו בחלום, וסויעו כלפיו: מה עשית היום, אתמול ושלשום, בשביל הפצת המעיינות?

וזאת יש לדעת, שכל דבר שהקב"ה נותן הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', רק היות והקב"ה הוא טבע הטוב לחטיב, אז משתלשל מזה "שיריים" גם בענייני הפרטים, עי"ז שהוא נותן "ההחמישית תחי' לפרעה" – דבי' אתפריעו כל נהרין, נחי' "ארבע הידות תחי' לכס" – בקדושה זה באופן דאדפריעו כל נהרין, משא"כ בעניני העולם זה לא אתפריעו וכו', לא יותר מארבע הידות, אבל העיקר בזה הוא, מה שזה מוסר לקדושה, וכמבואר במדריש שלא נברא החתב אלא בשביל בהמ"ק, רק שאת השיריים וכו' משתמשים בזה גם כל העולם.

שכלכאורה הוא יכול לטעון היותו נותן חומש לצדקה, מדוע עליו לתת יותר? ובפרט שהיצר הרע בא דואמר לו שאמנם מצידו לו לא איכפת לו, והוא מסכים שיתן, אבל הרי עי"ז יחי' חסר לבני ביתו – בדברים אחרים הוא מניק לבני ביתו בשביל טובת עצמו, ונאן פתאים הוא אומר שמה שחי' חסר לצמצו לא מפריע לו, מה כן מפריע לו – שיהי' חסר לבני ביתו, אזי ע"כ אמורים לו שהכוונה היא לא בשביל, אלא לעשות דירה לו ית'.
 ובכל דבר יש למצוא מה יתוסיף עי"ז במשכן, עד שלוקחים "עז" שרובבה, ועושים ממנה יריעות, שממשיח ישתמש בהם לבית המקדש.

(הרגום חפשי משיחות ש"פ ויקהל ה'תשל"ו - בלתי מוגה)